

“Biserica, în bucurie de familie”

Mărturia unei fiice spirituale a Monseniorului Ghika, cel care în 1943 i-a oficiat căsătoria, a trezit un ecou deosebit în rândurile cititorilor revistei noastre, după ce a fost publicată în numărul trecut. Acel detaliu despre “haina strălucitoare de nuntă” pe care a îmbrăcat-o Monseniorul, exprimând astfel cât de important este actul căsătoriei, nu numai din punct de vedere spiritual, ci și sub aspect social, revela o latură mai puțin cunoscută a personalității sale.

Tinerilor discipoli ce practicau caritatea, le amintea insistent să nu-i viziteze în haine luxoase pe săraci. El însuși nu găsea timp pentru primenirea veșmintelor, răpit fiind de numeroasele “șoaapte” ale spiritului carității, care cere acțiuni urgente.

Dar dacă nu se găsea timp pentru cuvinte, esențialul era predicat prin gesturi.

Bucuria cununiei, o bucurie strălucitoare

“Vorbindu-le” nuntașilor, prin hainele sale, despre bucuria strălucitoare a cununiei, Monseniorul a deslușit ce înseamnă, de fapt, acest gest de exteriorizare: el exprimă onoarea adusă lui Dumnezeu, prezent în realitatea umano-divină care este căsătoria.

Nu întâmplător, cea deconcertantă apariție a Monseniorului, sub aspect vestimentar, s-a păstrat atât de puternic în ecoul amintirilor. Dacă ar fi avut timpul necesar, el ar fi scris probabil mai mult – texte de teologie spirituală sau aforisme – despre taina căsătoriei. Pentru că, după cum mărturisește în scrierile sale, era preocupat de *Prezența permanentă și foarte firească a lui Dumnezeu, ca realitate a vieții noastre*. Iar căsătoria este o taină, un

sacrament care poate ilustra cu predilecție această realitate.

De exemplu, în “Convorbiri spirituale”, capitolul “Prezența lui Dumnezeu”, Monseniorul vorbește despre “spiritul de familie” ca realitate definitorie a Duhului Sfânt:

“Dumnezeu așează și întărește orice lucrare cinstită, orice odihnă cinstită, orice oboseală generoasă ca și orice plăcere permisă.

Spiritul său, așa cum îl cânta Biserica într-un imn în care, pentru a ne consola, pare că amintește Spiritului lui Dumnezeu rostul său de Veșnic Mângâietor – într-un imn care ar fi putut avea atâtea versete câte remedii există pentru mizeriile noastre și câte transformări miraculoase sunt oferite sufletelor noastre – ne este ajutor în muncă, tărie în ceasurile de descurajare, în misiunile dificile, elan în cele mai complete istoviri, veselie în plictis, bucurie compensatorie în corvezile ingrate etc. Este Spiritul de familie și Spiritul de rugăciune care poate fi găsit în toate, Spiritul care mijlocește și unește...”*

“Mijlocește și unește”

Iată două virtuți ale familiei, aflate în “spiritul”, în “pecetea” ei, în acea zestre divină cu care este investită. Îndemnul din *Familiaris consortio*, adresat de Papa Ioan Paul al II-lea familiei de astăzi, de a deveni ceea ce este, trimite tocmai spre resursele tainice din propria ei zestre spirituală, la care familia nu apelează de obicei, fiind puțin conștientă de existența acestora.

Citind cu atenție textul Monseniorului Ghika, observăm că el deslușește vocația de a mijloci și de a uni în “spiritul de familie” conjugat cu “spiritul de rugăciune”, deci în permanenta conștiință a prezenței divine în

interioritatea familiei. Unitatea obținută prin mijlocirea rugăciunii, dar și capacitatea de a mijloci, de a deschide drum – sunt virtuți ale spiritului de familie.

Astăzi, mijlocirea este o virtute de mare preț. Mă gândesc în primul rând la faptul că valorile tradiționale apărute și întrupate de familie, cultura vieții, civilizația iubirii, pentru a fi admise în practica socială, au nevoie imperioasă de mijlocire.

Și parcă pentru a înlătura posibile și uneori firești tentații de a ideologiza aceste daruri din zestrea familiei, absolutizând posibilitățile și proiectele omenești, textul citat din Monseniorul Ghika continuă cu o nouă subliniere: Spiritul (este cel) care mijlocește și unește...

MARINA FARA

* Prințul Vladimir I. Ghika, Gânduri pentru zilele ce vin; Convorbiri spirituale, În românește de Gheorghe Lascu și Viorica Lascu, Ed. Dacia, 1995 (pag. 127)

● Cel ce iubește mai mult este cel care iubește mai bine; iar cel ce iubește mai bine este, într-un fel și de fapt, cel ce iubește mai mult.

● Ascunde-ți sacrificiile, ca Stăpânul tău, în pâinea vieții.

● Istoria necunoscută a lumii se află în comuniunea Sfinților și în răspândirea Harului. Acolo se stabilesc suveranele genealogii ale destinelor – acolo se înalță, fremătând spre Suprema Armonie, Arborii lui Jesia a căror sevă este sângele lui Christos.

● Orice lucru aduce cu el o revelație și o enigmă; revelația prezenței sale și enigma destinului său.

● Adevărata egalitate nu trebuie să spună: „sunt egal cu tine”, ci „ești egal cu mine”.

● Cântarea Treptelor... Dă-ne, Doamne, să știm ce vrei, - să vrem ce vrei, - să facem ce vrei, - să facem bine ceea ce vrei.

Vladimir Ghika, „Gânduri pentru zilele ce vin”, traducere de Gheorghe Lascu și Viorica Lascu